

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«Πιάφ»

Το σκηνικό του Λάκη Γενηθλή ταίριαζε πολύ στο είδος της παράστασης που ανεβάζει στο «Ένα» ο Αντρέας Χριστοδουλίδης. Το λευκό ξύλο της κατασκευής μεταβαλλόταν σε επιφάνεια προβολής, όταν η δράση χρειαζόταν να εξαπλωθεί «εκτός» σκηνικού χώρου. Οι πόρτες και τα παράθυρα με το άνοιγμά τους σήμαιναν εναλλάξ το εσωτερικό και το εξωτερικό περιβάλλον. Η επικοινωνία των προσώπων που φαίνονταν στο προσκήνιο μ' εκείνους που τους έκρυβε ο σκηνικός τοίχος δημιουργούσε την αίσθηση πολυκοσμίας. Η σκηνική κατασκευή εξυπηρετούσε την εξελικτική πορεία της δραματικής αφήγησης, με τις δεκαετίες να περνούν και τους χώρους να εναλλάσσονται μπροστά στο ίδιο φόντο. Η παρουσία του πιανίστα Σάββα Σάββα και

η σποραδική παιχνιδιάρικη εμπλοκή του στη δράση υπογράμμιζε τη συμβατικότητα της ιδιόμορφης θεατρικής αφήγησης της ιστορίας της Εντίθ Πιάφ και διευκρίνιζε τον στόχο - τη δημιουργία της μορφής της Τραγουδίστριας στην ολότητά της. Η σύμβαση που τηρήθηκε στα πιο πάνω συνθετικά στοιχεία της παράστασης διακρινόταν και στην κυκλική δομή της διασκευής που υπογράφει ο Αντρέας Χριστοδουλίδης, η οποία από το τέλος άρχιζε και στο τέλος της ζωής της Πιάφ κατέληγε... (Παρεμπιπτόντως, υπάρχει η πρώτη ύλη της διασκευής; Ποια είναι;) Όμως υπήρχαν και άλλα στοιχεία που κάπως εξείχαν της γενικής στοχοθέτησης - της μορφοπλασίας της κεντρικής φιγούρας. Μερικά από τα επεισόδια απλά διεκπεραίωναν το βιογραφικό υλικό και τότε το γράδο της θεατρικότητας έπεφτε. Πιθανόν ο σκηνοθέτης να ζήτησε από τους ηθοποιούς του να μη διαφοροποιούν πολύ τους πολλαπλούς τους ρόλους σε διάφορα στιγμιότυπα, για να προβάλλεται όχι ο χαρακτήρας, αλλά ο λειτουργικός ρόλος της κάθε φιγούρας στη ζωή της τραγουδίστριας, δηλαδή, ίσως οι τρεις νεαροί αγαπημένοι της Πιάφ από τον Λορέντζο Μικελέττο να βγαίνουν τόσο ίδιοι συνειδητά. Όμως η επαναληπτικότητα, όπως και η εκφραστική αχρωμία στις εμφανίσεις τους, π.χ., Σωτήρη Μεστάνα ή Κωνσταντίνου Τσολή, έβλαπτε. Σημασία έχει η Πιάφ, λέει η παραγωγή. Αναμφίβολα η Έρικα Μπεγέτη περνά μια σπάνια δοκιμασία και φτάνει στην τραγική κορυφή, εντυπωσιάζοντας και με την ερμηνεία τραγουδιών. Η κύρια δυσκολία που συναντάει είναι αντικειμενική - η διάρκεια της ζωής της ηρώιδας της στο έργο. Η Μπεγέτη αποδίδει το «σπουργιτάκι» στα μικρά του με υπερβολική ζωντάνια και ένταση σε φωνή, σώμα και κίνηση και μετά αναγκάζεται να κρατήσει και να κλιμακώσει την εκφραστική ένταση.